

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαραριθμῶντες χρόνον
ἐδραύμεν καὶ πάλιν σ'τὴν γῆν τῶν Παρθενῶων

Χίλια καὶ ἑνικακόσα καὶ θακακτώ,
νάναί τὸ Ταμεῖο σ'ἔλους ἀνοικτό.

Ράγματα καὶ συνδρομαὶ — ἀτ'εὐθείας πρόξριε.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἄκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ἔνα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ'τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσον τοσαυτῆ

ἴτι πολυῶμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ

μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὕποτος ἀτ'ἔσω θέλει

δὲν θὰ πληρώνη δι'αὐτὰ ταχυδρομῶων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτῃ,
νέα γίνονται κράτη.

Χίλια τετρακόσα καὶ σαρανταεῖνα,
Στέμματα Καιοάρων ποδοπατημένα.

**«Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος, σκέτος.**

Π. — Τὸν Κάιζερ τὸν εἶδες;

Φ. — Τὸν εἶδα, σύντροφέ μου...
ἔμεινε δίχως ἠρόνο σ'τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Π. — Μέσα σ'τῆς καταγίδες
τὸν Κάιζερ τὸν εἶδες;

Φ. — Τὸν εἶδα, Περικλέτο... μ'ἔνα ζουρλομανδύα
πῆγε σ'τὴν Ὀλλανδία.

Τὸν εἶδα τὸν φονιά,
ποῦκανε τὸν ντουγιῆ
νὰ κολιμηθῆ σ'αἷμα.

Τοῦ κόσμου τὸν μπαμπούλα
τὸν εἶδα μία νοῦλα
καὶ μόνον δίχως Στέμμα,

Κι'αὐτὸς ὁ φοικαράς
μέσα σ'τὴν καταγίδα
ὕπεστι συμφορὰς
μεγάλας παρ'ἑλίπιδι.

Ποιὸς πίστευε κ' ἔ Κάιζερ, ὁ Κάισαρ τῶν Καιοάρων,
ποῦθελε νάναί τοῦ παντὸς δεσπότης ἄρον ἄρον,
καὶ σ'τόνομά του λούφαζε περιτρομος ἡ σφαίρα,
πὼς μόνος ἀλλὰ Γαλλικὰ θὰ τὸστοριβε μιά μέρα,
καὶ θὰ πλαναῖ ἔδω κ' ἐκεῖ χωρὶς Ἐπιτελεῖα
καὶ τούσους Σακαράκηδες καὶ τόσα μεγαλεῖα;

Φίλε μου κ' ἀγαπητέ,
ποιὸς ἐπίστευε ποτὲ
πὼς θὰ κατανοῦσε Κόμης ὁ τὸ Σύμπαν ἔξεγείρας,
σάννὰ λέμε μ'ἄλλους λόγους ἀπὸ Δημαρχος κλητήρας;

Μία τέτοια συφορέλια
φέρνει κλάμματα καὶ γέλοια.
Τέτοιο κάζο, τέτοιο γάλι
μοῦ γανόνει τὸ κεφάλι.

Μετὰ τὸν δεῖνον ἀγῶνα
ἔμεινε χωρὶς Κορῶνα,
καὶ τοῦ φρόρεσαν ψηλὸ
καὶ τὸν πῆραν σ'τὸ ψιλό.

Π. — Τὸν Κάιζερ τὸν εἶδες, βρε Φασουλῆ ζευζέκη;

Φ. — Τὸν εἶδα καὶ τὸν βλέπω... νάτος, ἐμπρός μας
(στέκει).

Πήγαινε παραλίσσο
καί θά τόν προσφωνήσω.

**Ὁ Φρασούλης τῶν Ἀθηνῶν
στόν ἑκπτώσιον τῶν Ἑρμιωνῶν.**

Βρε Κάϊσο, σου φώναξα, δέν βάζεις λίγη γνάσι;
γιό τόσας κακουργίας σου δέν ἔχεις μετανοήσι;
Βρε Κάϊσο, σου φώναξα, βόγγους θυμάτων ἄκου,
ὄμως ἐοὶ τοῦ κόκου,
ἦθελες σόνει καί καίτῃ νά κοσμοκρατορήσῃς
κι' ὅλος ὁ κόσμος νά γενῆ τῶν Χοεντί' ὄλλων κτήσις.

Τέτοιο κακό δαμόνιο γιατί νά σέ πειράξῃ;
πῶς τή σφαγή δέν σταματᾷς;
γιατί σ' ἄρᾷσει νά κιντᾷς
τόν κόσμο νά σπαραξῇ;

Σου φθάν ἡ τόση δύναμις καί μέ τό παρακάνο,
γιατί μ' ὀνειράτα πλανᾷς τό πνεῦμα σου τό πλόνο;
Μήπως ὁ Νέρον μέσα σου μετεμψυχώθη ἴσῃ,
καί θέλεις αἷμα νά ρουφᾷς
καί σάν μιᾷ τίγρις νά τρωφᾷς
εἰς αἵματα μονάξῃ;

Τέτοια σου φώναξα κι' ἐγὼ, μιά σὺ, τοῦ κόσμου μπλό-
δεν πέρνεις ἀπό λόγια, (γία,
κι' ἔτριγες λάδι στή φωτιά
κι' ἄναβε τό καμίνι,
ὡς ἴτου σοβελαν ταυτιᾶ
ὅτ' τέλος τελατίνι.

Ἡ μεγαλομανία σου, σιγάτρο τρομακτικὸ,
δέν εἶχε πλέον ὄριζ,
μὰ σήμερα; ... μὴ λησιμονῆς καί τό Λατινικὸ:
σὺ τράναιτ μού' ντι γλῶρια.

Ποῦ νῦν ὁ μέγας Κάϊσο, ὁ Καίσαρ ὁ μακάριος;
ποῦ κάθε Σακαράκας σου καί κάθε Καγκελάριος;
Ποῦ νῦν οἱ σιδηρόφρακτοι τῶν Πρώσσιον κολοσοσί;
τά πάντα ματαιότης,
καί μάλιστα σάν σκέπτεισι νά γίνης μόνος σὺ
τοῦ Σύμπαντος δεσπότης.

**Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Φρασούλη
κι' ὁ Ἡερικλέτος ἔτσι μιλᾷ.**

Ἔτσι, Κάϊσο, σέ θέλω,
νά φορῆς ψηλὸ καπέλο,
γιὰ σαυτιᾶ νά μὴ φρονάτῃς,
νάσαι κόμης δημοκράτης.

Ὅλους τοὺς Ἐπιτελεῖς σου μέ τῆς ἀγριαιῶν των μού-
ποῦ καθόλου δέν μ' ἄρᾷσουν, (ραίς,
νά τοὺς δόσῃς νά φορᾷσουν
τῆς ψηλοκαπελαδοῦρας,

κι' ὅλοι νά φορᾷζον οὖρα
ἢ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Τόσῃς δόξῃς δέν ἔμειναν ἴσῃ,
μόνος κι' ἔρημος τώρα πλανᾷσαι,
οὐβόλους αἵματος κόμης σου ῥίγχει
καί φρονάξῃ: κατάραιος νᾶσαι.

Τὸ δικό σου θαρροῦσε; τὸ ξίφος;
τοῦ παντός πῶς τρομάζει τὰ πλήθη,
κι' ὁ πολὺς κι' ἀναπόφορος τίφος
ἦταν πέτρα σ' τοῦ κόσμου τὰ στῆθη.

Τί τρομάρα μὲ σένα τὸν Πρώσο,
πανικός σέ μιᾷ μόνῃ ματιᾷ,
καί μέ λόγους παρῆς κάθε τόσο
τῶν ἀνθρώπων γαλοῦσε ταυτιᾶ.

Ὅλα τώρα μιᾷ τέφρα, μιᾷ σκόνῃ,
ἔνα ποῦρ, κατοκλίσιμα, πτώσις...
ἔτσι πάντα σ' τὸν κόσμο τελειώνει
ὁ μεγαλαυχος κόμης τῆς γλώσσης.

**Κι' ἄλλη τοῦ Φρασούλη
προσφωνήσις τρελλῇ.**

Σὺ, ποῦ γέρεσε φρενήρης καί τὴν κοσμοκρατορία,
δέν ἐδίβασες ποτέ σου καμμιᾷ πρῶξαι ἴστορία
γιὰ νά δῆς πῶς ἴταν ἓνας ἀπὸ τοὺς θεοεξέλλους
θέλει νά σιδηροδέσῃ τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους,
κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην σιμαχοῦν μικροὶ μέγαστοι,
καί τοῦ τρίβουε τῆ μούρη καί τοῦ σπᾶζον τὸ κερά-
[λι;

Τί μᾶς θεορεῖς ἀκίνητος; ... μὰ τῶρ ἄν ἔχῃς μᾶτῃ
κῆτιαξ πῶς κατήντησαν τοῦ Πότσαμ τὰ Παλιῖτῃ.
Βλέπε καί τὸν Ἀσβούρου σου... καθένος τόνοικτεῖται
κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη.
Κι' αὐτὸς γιὰ Στέμμα ἴφορεσε ψηλὸ καπέλο πρώτης
καί μπράτσο μέ τὴν Ζίτα του περᾶ σάν ἰδιώτης.

Ὅποῖους Θερόνους λαϊκῇ σαρόνει τρικυμία,
καί σ' τοὺς σκηπτούγους Καίσαρας ἔπεσ' ἐπιδημία,
ὅπου γεννᾷ παρᾶξῃνι μὲς σ' τὸ μαλαό τους τρέλλα
καί γιὰ Κορώναις λαμπεραῖς ποροῦν ἴψηλᾷ καπέλα.

**Καί καμπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νέα Τράπεζα μεγάλη
μέ κεφάλαια σπουδαῖα καί μέ δυνατὸ κεφάλι.
Ἰδρυτῆς τῆς Ἐμπεριτοῦ καί Μιαούλης δένδῃνει,
πρώτης Ναυτικῆς καί τούτος, πρώτης ναυτικοῦ κι' ἐξει-
Κατ' αὐτὸς ἐγκαινιάσθη μέ πολλὴν ἐπιτυχίαν [νοι.
καί μ' εὐχὰς πολλὰς πρὸς δεῦσιον καί πρὸς πρόδοον τα-
[χίαν.